

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

1959 – 50 - 2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΖΟΥΜΠΟΥΛΙΔΗΣ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ (αριθ.2)

(Προσφυγή αριθ. 36963/06)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

25 Ιουνίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Ζουμπουλίδης κατά Ελλάδας (αριθ.2),

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Nina Vajić, *πρόεδρος*,

Χρήστος Ροζάκης,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιος Νικολάου, *δικαστές*,

και Søren Nielsen, *γραμματέας τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 4 Ιουνίου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 36963/06) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από έναν υπήκοο του Κράτους αυτού, τον κύριο Ιωάννη Ζουμπουλίδη («ο προσφεύγων»), ο οποίος προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 11 Αυγούστου 2006 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από την κυρία Β. Σκορδάκη, δικηγόρο του συλλόγου Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κυρίου Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 8 Ιανουαρίου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει την προσφυγή στην Κυβέρνηση. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον να εξετασθούν συγχρόνως το παραδεκτό και το βάσιμο της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1960 και κατοικεί στην Πράγα.

A. Το πλαίσιο της υπόθεσης

5. Ο προσφεύγων είναι δημόσιος υπάλληλος στο Υπουργείο Εξωτερικών. Είναι παντρεμένος και πατέρας δύο ανήλικων τέκνων. Μεταξύ του 1993 και του 2002, εργαζόταν ως θυρωρός στην ελληνική πρεσβεία στο Βερολίνο, δυνάμει σύμβασης εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου.

6. Σύμφωνα με τις διατάξεις της εφαρμοστέας νομοθεσίας για τη λειτουργία των υπηρεσιών του Υπουργείου Εξωτερικών, η αμοιβή των υπαλλήλων του υπουργείου περιλαμβάνει το βασικό μισθό, στον οποίο προστίθενται τα επιδόματα και οι προσαυξήσεις. Στον προσφεύγοντα, που λάμβανε το επίδομα υπηρεσίας στην αλλοδαπή, δεν αναγνωριζόταν αντιθέτως το δικαίωμα στις προσαυξήσεις αυτού για τα εξαρτώμενα τέκνα. Το υπουργείο αρνήθηκε να του καταβάλει τις εν λόγω προσαυξήσεις βασιζόμενο στις υπουργικές αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 1988 και της 17ης Μαρτίου 1993 (οι οποίες ελήφθησαν δυνάμει του νόμου αριθ. 419/1979), οι οποίες εισήγαγαν μία διάκριση μεταξύ των δημοσίων υπαλλήλων που εργάζονταν υπό καθεστώς σύμβασης εργασίας ιδιωτικού δικαίου και των υπολοίπων δημοσίων υπαλλήλων.

7. Στις 22 Μαΐου 1998, ο προσφεύγων προσέφυγε ενώπιον των πολιτικών δικαστηρίων, ζητώντας να του καταβληθούν οι προσαυξήσεις του επιδόματος υπηρεσίας στην αλλοδαπή από την 1η Ιανουαρίου 1993 έως και τις 31 Μαΐου 1998. Κατ' εφαρμογή του νέου νόμου αριθ. 2594/1998, ο οποίος καταργούσε τη διάκριση μεταξύ των δημοσίων υπαλλήλων που εργάζονταν υπό καθεστώς σύμβασης εργασίας ιδιωτικού και των υπολοίπων δημοσίων υπαλλήλων, ο προσφεύγων αναγνωρίστηκε ως δικαιούχος του δικαιώματος λήψης των προσαυξήσεων του επιδόματος υπηρεσίας στην αλλοδαπή για τα εξαρτώμενα τέκνα για την περίοδο από τις 24 Μαρτίου 1998 μέχρι τις 31 Μαΐου 1998 (απόφαση αριθ. 1143/2001 του Αρείου Πάγου της 15ης Ιουνίου 2001).

B. Η επίδικη διαδικασία

8. Στις 19 Νοεμβρίου 2001 άσκησε αγωγή ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ζητώντας να του καταβληθούν οι προσαυξήσεις του

επιδόματος αλλοδαπής για την περίοδο από 1η Ιουνίου 1998 μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2001, συνολικού ποσού 65.432 ευρώ, προσαυξημένου με τόκους υπερημερίας από την ημέρα κατά την οποία οι εν λόγω προσαυξήσεις κατέστησαν απαιτητές.

9. Στις 19 Ιουνίου 2002, το Μονομελές Πρωτοδικείο έκανε δεκτή την αγωγή του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 1509/2002).

10. Στις 27 Σεπτεμβρίου 2002, το Δημόσιο άσκησε έφεση κατά της απόφασης αυτής.

11. Στις 10 Σεπτεμβρίου 2003, το Εφετείο Αθηνών εξαφάνισε την προσβαλλόμενη απόφαση, εξέτασε εκ νέου την υπόθεση επί της ουσίας της και έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή του προσφεύγοντα. Κατά πρώτον, το εν λόγω δικαστήριο παρατήρησε ότι η απόφαση αριθ. 1143/2001 του Αρείου Πάγου, έχουσα ισχύ δεδικασμένου, είχε αποφανθεί αμετάκλητα ότι ο προσφεύγων είχε πράγματι το δικαίωμα για τη λήψη των άνω προσαυξήσεων από τις 24 Μαρτίου 1998. Εν συνεχεία, έκρινε ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντα για την περίοδο από 1η Ιουνίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1998 είχαν παραγραφεί, λόγω της διετούς παραγραφής του άρθρου 90 § 3 του νόμου αριθ. 2362/1995 (βλέπε πιο κάτω παράγραφο 16). Τέλος, κατέληξε ότι ο προσφεύγων δικαιούτο τις αιτούμενες αποζημιώσεις για τη χρονική περίοδο από 1η Ιανουαρίου 1999 μέχρι 31 Δεκεμβρίου 2001, προσαυξημένες με τόκους υπερημερίας από την ημερομηνία επίδοσης της αγωγής του στο Δημόσιο (απόφαση αριθ. 6819/2003).

12. Στις 23 Δεκεμβρίου 2003, ο προσφεύγων άσκησε αίτηση αναίρεσης. Αφενός, υποστήριξε ότι το προνόμιο που απέρρεε από την διετή παραγραφή που είχε καθιερωθεί εις όφελος του Δημοσίου προσέκρουε στην αρχή της ισότητας, καθώς και στο δικαίωμα του σεβασμού της περιουσίας, όπως το εγγυάται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1. Ως προς τούτο, υποστήριξε ότι η προθεσμία αυτή διαφοροποιείτο από εκείνη που εφαρμοζόταν επί των αξιώσεων του Δημοσίου και ότι η ύπαρξη δύο διαφορετικών προθεσμιών, ανάλογα με την ταυτότητα του οφειλέτη, δεν συμβιβάζοταν με την αρχή της ισότητας και το κράτος δικαίου. Αφετέρου, ο προσφεύγων αμφισβήτησε τη συμμόρφωση προς το Σύνταγμα, τη Διεθνή Συνθήκη σχετικά με τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου, του κανόνα βάσει του οποίου οι τόκοι υπερημερίας των οφειλών του Δημοσίου αρχίζουν να τρέχουν από την ημερομηνία επίδοσης της αγωγής σε αυτό. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα το προνόμιο αυτό, το οποίο συνιστούσε παρέκκλιση από το κοινό εργατικό δίκαιο, δεν ήταν δικαιολογημένο.

13. Στις 24 Ιανουαρίου 2006, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης (απόφαση αριθ. 145/2006). Ειδικότερα, το ανώτατο δικαστήριο έκρινε ότι:

«Το άρθρο 90 § 3 του νόμου 2362/1995 το οποίο θεσπίζει βραχυπρόθεσμη προθεσμία παραγραφής – διαφορετική από την παραγραφή παρομοίων αξιώσεων (του ιδιωτικού δικαίου) – είναι συνταγματικά θεμιτή και δεν αντίκειται στην αρχή της ισότητας, όπως αυτή καθιερώνεται με το άρθρο 4 του Συντάγματος, καθώς η ύπαρξη διαφορετικών κανόνων δικαιολογείται από τη φύση των εν λόγω αξιώσεων και από την ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των υποχρεώσεων του Δημοσίου.

(...)

Συνάγεται [από το άρθρο 21 του νομοθετικού διατάγματος της 26ης Ιουνίου/ 10ης Ιουλίου 1944] ότι για τις περιπτώσεις χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου, το τελευταίο υποχρεούται στην καταβολή τόκων υπερημερίας από την επίδοση σε αυτό της αγωγής, κατ'εξαίρεση προς τις γενικές διατάξεις. Η ρύθμιση αυτή (...) δικαιολογείται από λόγους γενικότερου δημοσίου συμφέροντος εγκειμένου στην περιστολή των από την αιτία αυτή δαπανών του Δημοσίου (...) και [στο να του επιτρέψει] να αντιμετωπίσει άλλες δαπάνες σχετικές με την παροχή υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο (...)»

14. Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε στις 14 Μαρτίου 2006.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΚΤΙΚΗ

A. Ο νόμος αριθ. 2594/1998 σχετικά με τον οργανισμό του Υπουργείου Εξωτερικών

15. Το άρθρο 135 του νόμου 2594/1998 έχει ως εξής:

«1. Ως αποδοχές των υπαλλήλων του Υπουργείου Εξωτερικών νοούνται ο βασικός μισθός τους και όλα τα, κατά τις κείμενες διατάξεις, χορηγούμενα επιδόματα και προσαυξήσεις.

(...)

4. Προς αντιμετώπιση του αυξημένου κόστους ζωής στην αλλοδαπή και των ειδικών συνθηκών διαβίωσης σε κάθε χώρα, παρέχεται σε συνάλλαγμα, ανεξαρτήτως των αποδοχών που αναφέρονται στην παράγραφο 1 του

παρόντος άρθρου, και επίδομα υπηρεσίας στην αλλοδαπή, αναλόγως του κλάδου και του βαθμού. Το επίδομα αυτό προσαυξάνεται αναλόγως των ποσοστών που ορίζονται για τα οικογενειακά βάρη και τη στέγαση (...)»

B. Ο νόμος αριθ. 2362/1995 περί Δημοσίου Λογιστικού

16. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του νόμου αριθ. 2362/1995 προβλέπουν:

Άρθρο 86

Παραγραφή Απαιτήσεων του Δημοσίου

«(...)

2. Η χρηματική απαίτηση του Δημοσίου μετά των συμβεβαιουμένων προστίμων παραγράφεται μετά πενταετία από τη λήψη του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο βεβαιώθηκε εν στενή εννοία (...).

3. Χρηματική απαίτηση του Δημοσίου που

α) απορρέει από σύμβαση που αυτό έχει καταρτίσει (...)

(...)

γ) αφορά σε περιοδικές παροχές

(...)

παραγράφεται μετά εικοσαετία από τη λήξη του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο έγινε η εν στενή εννοία βεβαίωση αυτής.»

Άρθρο 90

Παραγραφή απαιτήσεων κατά του Δημοσίου

«1. Οποιαδήποτε απαίτηση κατά του Δημοσίου παραγράφεται μετά πενταετία (...).»

(...)

3. Η απαίτηση οποιουδήποτε των επί σχέσει δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού, που αφορά σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις (...) παραγράφεται μετά διετία από της γενέσεώς της.

(...)»

Γ. Το νομοθετικό διάταγμα της 26ης Ιουνίου και 10ης Ιουλίου 1944 που κωδικοποιεί τους νόμους σχετικά με τις διαφορές του Δημοσίου

17. Το άρθρο 21 του εν λόγω διατάγματος προβλέπει:

Νόμιμοι τόκοι

«Το ύψος των νομίμων τόκων για κάθε οφειλή του Δημοσίου ρυθμίζεται στο ποσοστό 6% ανά έτος (...). Οι τόκοι αυτοί υπολογίζονται από την ημερομηνία κοινοποίησης της αγωγής.»

Δ. Η νομολογία των ανώτατων δικαστηρίων

18. Δυνάμει μίας καθιερωμένης νομολογίας του Αρείου Πάγου (ΑΠ (Ολ) 40/2002, ΑΠ 1682/2000, ΑΠ 945/2001, Α.Π. 854/2005), σχετικής με μισθούς, επιδόματα και λοιπές παροχές, ο εργοδότης πρέπει να θεωρείται ότι καθίσταται υπερήμερος υπό την έννοια του άρθρου 341 § 1 του Αστικού Κώδικα, εάν παρέλθει η δήλη ημέρα εκπλήρωσης της παροχής, που προβλέπεται από το άρθρο 655 του Αστικού Κώδικα και από την ημέρα αυτή θεωρείται υπόχρεος για καταβολή τόκων υπερημερίας, υπολογιζόμενων από την ημέρα αυτή δυνάμει του άρθρου 345 α) του Αστικού Κώδικα.

19. Δυνάμει της πάγιας νομολογίας του Αρείου Πάγου, η παραγραφή που προβλέπεται από το άρθρο 90 § 3 του νόμου αριθ. 2362/95 δεν προσκρούει στην αρχή της ισότητας, η οποία θεσπίζεται από το άρθρο 4 του ελληνικού Συντάγματος, καθώς η ύπαρξη διαφορετικών κανόνων δικαιολογείται από τη φύση των σχετικών απαιτήσεων, από την ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των υποχρεώσεων του Δημοσίου και εγγύησης της εύρυθμης λειτουργίας των δημοσιονομικών υπηρεσιών του Κράτους (ΑΠ 588/2007, 250/2006, 145/2006).

20. Με την απόφαση αριθ. 3654/2008 της 12ης Δεκεμβρίου 2008 η ολομέλεια του Συμβουλίου της Επικρατείας έκρινε ότι ο κανόνας της διετούς παραγραφής σχετικά με τις απαιτήσεις των εργαζομένων των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου όσον αφορά μισθούς, πάσης φύσεως πληρωμές ή αποζημιώσεις, είναι αντίθετος προς το άρθρο 4 § 1 του Συντάγματος. Το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο σημείωσε ότι η προθεσμία παραγραφή κάθε άλλης απαίτησης κατά των νομικών

προσώπων δημοσίου δικαίου είναι πενταετής. Θεώρησε ότι το γεγονός ότι οι δημόσιοι υπάλληλοι υπόκεινται σε διαφορετικό καθεστώς από τους εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα δεν αρκεί για να δικαιολογήσει αυτή τη διαφορετική αντιμετώπιση. Επιπλέον, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκρινε ότι η διετής προθεσμία παραγραφής δεν μπορεί να αιτιολογηθεί μόνο με την επίκληση της ανάγκης προστασίας της περιουσίας των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου. Τέλος, το ανώτατο διοικητικό δικαστήριο διαπίστωσε την αντίφαση αυτής της απόφασης με την νομολογία του Αρείου Πάγου επί του ίδιου θέματος και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Ανώτατου Ειδικού Δικαστηρίου για να επιλύσει οριστικά το εν λόγω ζήτημα. Από το φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί επί του παρόντος ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΣΧΥΡΙΖΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΑΡΙΘ.1

21. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι ο καθορισμός συντομότερων προθεσμιών παραγραφής, από εκείνες που προβλέπονται στον αστικό κώδικα και ο υπολογισμός των τόκων υπερημερίας από την ημερομηνία επίδοσης της αγωγής στο Δημόσιο, κατ' εξαίρεση προς τους κανόνες του εργατικού δικαίου, μείωσε το ύψος των απαιτήσεών του, χωρίς αυτό να δικαιολογείται από κανένα σκοπό δημοσίου συμφέροντος. Επικαλείται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, το οποίο έχει ως εξής:

«Έκαστο φυσικό ή νομικό πρόσωπο έχει δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του. Κανείς δεν μπορεί να στερηθεί της ιδιοκτησίας του παρά μόνον για λόγους δημόσιας ωφέλειας και σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από τον νόμο και τις γενικές αρχές του διεθνούς δικαίου.

Οι προηγούμενες διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα των Κρατών να θεσπίζουν τους νόμους που κρίνουν απαραίτητους για να ρυθμίσουν τη χρήση των αγαθών σύμφωνα με το γενικό συμφέρον και να εξασφαλίσουν την πληρωμή των φόρων ή άλλων συνεισφορών ή των προστίμων.»

A. Επί του παραδεκτού

22. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Θέσεις των διαδίκων

23. Η Κυβέρνηση υπενθυμίζει τη νομολογία του Δικαστηρίου σύμφωνα με την οποία το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 προστατεύει μόνο την «υφιστάμενη» περιουσία. Ωστόσο, κατά την άποψή της, η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται στην επίδικη περίπτωση του προσφεύγοντα, καθώς ο τελευταίος δεν είναι κάτοχος κάποιας «περιουσίας» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1. Πράγματι, κατά την άποψη της Κυβέρνησης, σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, όπως αυτή ερμηνεύεται πάγια από τα εθνικά δικαστήρια, ο προσφεύγων δεν δικαιούτο να λάβει τις προσαυξήσεις του επιδόματος υπηρεσίας στην αλλοδαπή πέραν της διετούς περιόδου που προβλέπει το άρθρο 90 § 3 του νόμου αριθ. 2362/1995. Ομοίως, ο προσφεύγων δεν δικαιούτο να λάβει τόκους υπερημερίας πριν την ημερομηνία κοινοποίησης της αγωγής του στο Δημόσιο. Αντιθέτως, το ανώτατο εθνικό δικαστήριο απέρριψε όλα τα αιτήματά του αμετακλήτως, σύμφωνα με την καθιερωμένη σχετική νομολογία.

24. Επικουρικά, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 90 § 3 του νόμου 2362/1995, το οποίο περιορίζει την αξίωση των απαιτήσεων κατά του Δημοσίου, επιδιώκει έναν σκοπό γενικού συμφέροντος, ο οποίος εν προκειμένω είναι η ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των οφειλών του Δημοσίου και η αποφυγή, ως εκ τούτου, υπερχρέωσης του προϋπολογισμού του Κράτους με απρόβλεπτες δαπάνες. Η Κυβέρνηση προσθέτει ότι το διαφορετικό καθεστώς που εφαρμόζεται στις περιπτώσεις απαιτήσεων του Δημοσίου κατά ιδιωτών δικαιολογείται από το γεγονός ότι, στις περιπτώσεις αυτές, δεν υφίστανται οι πιο πάνω αναφερόμενοι σκοποί δημοσίου συμφέροντος. Ομοίως, ο καθορισμός της σημείου αφετηρίας των τόκων υπερημερίας από την ημερομηνία κοινοποίησης της αγωγής στο Δημόσιο δικαιολογείται από λόγους γενικού δημοσίου συμφέροντος που έχουν ως στόχο τη μείωση των απρόβλεπτων δαπανών.

25. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι οι επίδικες διατάξεις, οι οποίες μείωσαν δυσανάλογα το ύψος των απαιτήσεών του, προσβάλλουν την αρχή του κράτους δικαίου. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, η δημοσιονομική πολιτική του Δημοσίου, την οποία επικαλείται η Κυβέρνηση σαν βάση για την επίδικη επέμβαση, δεν μπορεί να εξομοιωθεί με κάποιο δημόσιο συμφέρον ούτε να δικαιολογήσει περιορισμούς στα θεμελιώδη δικαιώματα του ατόμου. Επιπλέον, ο προσφεύγων καταγγέλλει το γεγονός ότι εξαιτίας της εφαρμογής των επίδικων διατάξεων, τιμωρείται με την άρνηση της διοίκησης να του καταβάλει τις προσαυξήσεις του επιδόματος υπηρεσίας στην αλλοδαπή, παρά την ύπαρξη της απόφασης 1143/2001 του Αρείου Πάγου, έχουσας ισχύ δεδικασμένου.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

26. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 περιέχει τρεις χωριστούς κανόνες: ο πρώτος κανόνας, ο οποίος διατυπώνεται στην πρώτη φράση του πρώτου εδαφίου και είναι γενικής φύσεως, θεσπίζει την αρχή του σεβασμού της ιδιοκτησίας. Ο δεύτερος κανόνας, ο οποίος περιέχεται στη δεύτερη φράση του ίδιου εδαφίου, αφορά τη στέρηση της ιδιοκτησίας και την υπάγει σε ορισμένους περιορισμούς. Ο τρίτος κανόνας, ο οποίος διατυπώνεται στο δεύτερο εδάφιο, αναγνωρίζει ότι τα συμβαλλόμενα κράτη έχουν την εξουσία, μεταξύ άλλων, να ρυθμίζουν τη χρήση της περιουσίας κατά το γενικό συμφέρον. Δεν πρόκειται ωστόσο για κανόνες που δεν σχετίζονται μεταξύ τους. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας σχετίζονται με ειδικότερα παραδείγματα προσβολής του δικαιώματος στην περιουσία. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής που καθιερώνεται με τον πρώτο κανόνα.

27. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η έννοια της «περιουσίας», όπως αυτή διατυπώνεται στο πρώτο τμήμα του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, έχει μία αυτόνομη έννοια η οποία δεν περιορίζεται στην κυριότητα ενσώματης περιουσίας. Σε κάθε υπόθεση, πρέπει να εξετάζεται αν οι συνθήκες, κρινόμενες στο σύνολό τους, κατέστησαν τον προσφεύγοντα κύριο ενός ουσιαστικού συμφέροντος που προστατεύει το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no 31107/96, § 54, CEDH 1999-II, *Beyeler κατά Ιταλίας* [GC], no 33202/96, § 100, CEDH-2000-I, *Broniowski κατά Πολωνίας* [GC], no 31443/96, § 129, CEDH 2004-V).

28. Στην προκείμενη περίπτωση, ο προσφεύγων είχε δικαίωμα σε αύξηση του επιδόματός του υπηρεσίας στην αλλοδαπή δυνάμει του νόμου αριθ. 2594/1998, ο οποίος προέβλεπε με σαφήνεια ότι ένα επίδομα υπηρεσίας στην αλλοδαπή, προσαυξημένο με τα προβλεπόμενα ποσά για τα οικογενειακά βάρη και την κατοικία, θα καταβαλλόταν σε όλους τους δημοσίους υπαλλήλους που υπηρετούν στο εξωτερικό (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 15). Το δικαίωμα αυτό, το οποίο αρχικά απορρίφθηκε, αναγνωρίστηκε οριστικά στον προσφεύγοντα με τις αποφάσεις αριθ. 1143/2001 του Αρείου Πάγου και 6819/2003 του Εφετείου Αθηνών (βλέπε πιο πάνω παραγράφους 7 και 11). Έπεται ότι ο προσφεύγων είχε θεμελιώσει μια αξίωση βεβαία και απαιτητή να λαμβάνει προσαυξήσεις του επιδόματος αλλοδαπής, η οποία απέρρεε από τη σύμβαση εργασίας του (*Angelon κατά Βουλγαρίας*, no 44076/98, § 35, 22 Απριλίου 2004, και *Ελληνικά Διυλιστήρια Στραν και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδας*, 9 Δεκεμβρίου 1994, § 59, série A no 301-B).

29. Ομοίως, τα επιληφθέντα δικαστήρια αναγνώρισαν ότι η οφειλή του Δημοσίου προς τον προσφεύγοντα έπρεπε να προσαυξηθεί με τόκους υπερημερίας. Θεμελίωσαν έτσι προς όφελος του προσφεύγοντα μία αξίωση σχετική με τους τόκους υπερημερίας, η οποία ήταν επαρκώς θεμελιωμένη για να καταστεί απαιτητή (βλέπε υπό την ίδια έννοια, *Εκο-Ελδα ABEE κατά Ελλάδας*, n° 10162/02, CEDH 2006 -IV). Ως εκ τούτου, το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση.

30. Ωστόσο, ο προσφεύγων δεν αποζημιώθηκε πλήρως για τη μη καταβολή των εν λόγω προσαυξήσεων για την επίμαχη χρονική περίοδο, λόγω της εφαρμογής από τα εθνικά δικαστήρια των ειδικών διατάξεων ενός νόμου σχετικού με τους δημοσίους υπαλλήλους, οι οποίες εισάγουν εξαιρέσεις στο αστικό και εργατικό δίκαιο και οι οποίες παρέχουν στο Δημόσιο προνομιακή μεταχείριση. Το ερώτημα που τίθεται λοιπόν είναι εάν η εφαρμογή των ειδικών διατάξεων, οι οποίες μείωσαν το ύψος των αξιώσεων του προσφεύγοντος, ήταν δικαιολογημένη για σκοπό δημοσίου συμφέροντος και εάν τηρήθηκε η δίκαιη ισορροπία που πρέπει να υφίσταται μεταξύ της προστασίας του δικαιώματος στην περιουσία και των επιταγών του γενικού συμφέροντος.

31. Το Δικαστήριο σημειώνει καταρχήν ότι μόνο το γεγονός ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος υπόκειντο σε προθεσμία παραγραφής δε θέτει κανένα πρόβλημα ως προς τη Σύμβαση. Η θέσπιση προθεσμιών παραγραφής αποτελεί κοινό χαρακτηριστικό των νομικών συστημάτων των συμβαλλόμενων Κρατών, το οποίο

στοχεύει στη εγγύηση της έννομης ασφάλειας ορίζοντας ένα ορισμένο πλαίσιο για την άσκηση της αγωγής, και στην αποτροπή αδικιών που θα μπορούσαν να δημιουργηθούν αν τα δικαστήρια καλούνταν να αποφανθούν επί περιστατικών που συνέβησαν στο μακρινό παρελθόν (*J.A. Pye (Oxford) Ltd et J.A. Pye (Oxford) Land Ltd κατά Ηνωμένου Βασιλείου* [GC], no 44302/02, § 68, CEDH 2007-.... ; *Stubbings και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 22 Οκτωβρίου 1996, § 51, *Recueil des arrêts et décisions* 1996-IV).

32. Εντούτοις, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η διετής προθεσμία συνιστά μία εξαίρεση στο αστικό δίκαιο το οποίο διέπει κατά κανόνα τις εργατικές διαφορές και ότι δεν εφαρμόζεται στις περιπτώσεις απαιτήσεων των οποίων δικαιούχος είναι το Δημόσιο. Στην τελευταία αυτή περίπτωση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το άρθρο 86 του νόμου αριθ. 2362/1995 προβλέπει προθεσμίες παραγραφής που κυμαίνονται μεταξύ πέντε και είκοσι ετών (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 16). Άλλως ειπείν, η προθεσμία εντός της οποίας το Δημόσιο μπορεί να διεκδικήσει τις απαιτήσεις του είναι πάνω από δύο και δέκα φορές μεγαλύτερη αντιστοίχως, σε σχέση με τις προθεσμίες που προβλέπονται για τις απαιτήσεις κατά του Δημοσίου.

33. Το Δικαστήριο σημειώνει τον βασικό ισχυρισμό της Κυβέρνησης, τον οποίο επιβεβαιώνει η νομολογία του Αρείου Πάγου, όχι όμως και η πρόσφατη νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 20), ήτοι ότι η προνομιακή μεταχείριση του Δημοσίου, ως προς την προθεσμία παραγραφής των οφειλών του προς τους ιδιώτες, είναι δικαιολογημένη για δύο κύριους λόγους: την ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των οφειλών του και την αποφυγή υπερχρέωσης του προϋπολογισμού του με απρόβλεπτες δαπάνες.

34. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο παρατηρεί, καταρχήν, ότι η παρούσα υπόθεση αφορά μια εργατική διαφορά σχετιζόμενη με την καταβολή προσανξήσεων επί ενός επιδόματος αλλοδαπής σε έναν υπάλληλο του Δημοσίου. Το Δικαστήριο κρίνει ότι ακόμη και αν ο προσφεύγων ήταν τοποθετημένος σε μία δημόσια διοικητική υπηρεσία, το Δημόσιο ενήργησε στην συγκεκριμένη περίπτωση σαν οποιοσδήποτε άλλος ιδιώτης εργοδότης.

35. Βεβαίως, είναι αλήθεια ότι ακόμη και στο πλαίσιο διαδικασιών ιδιωτικού δικαίου η διοίκηση μπορεί να εκτελεί αποστολές δημόσιου δικαίου. Κατά συνέπεια, μπορεί ενδεχομένως να χρειάζεται προνόμια και ασυλίες προκειμένου να εκπληρώσει τον εν λόγω ρόλο της. Εντούτοις, Εν τούτοις, εκτιμά ότι μόνο η υπαγωγή στη δομή του Δημοσίου δεν επαρκεί από μόνη της για να νομιμοποιήσει, υπό οποιεσδήποτε

συνθήκες, την εφαρμογή δημόσιων προνομίων, αλλά θα πρέπει αυτή να καθίσταται αναγκαία για την ορθή άσκηση των δημοσίων (*Μειδάνης κατά Ελλάδας*, no 33977/06, § 30, 22 Μαΐου 2008). Πράγματι, μόνο το δημοσιονομικό συμφέρον του Δημοσίου δεν μπορεί να αφομοιωθεί αφ'εαυτού σε ένα δημόσιο ή γενικό συμφέρον το οποίο θα δικαιολογούσε σε κάθε περίπτωση την προσβολή των δικαιωμάτων του ατόμου. Η ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των οφειλών του Δημοσίου και η αποφυγή υπερχρέωσής του με απρόβλεπτες δαπάνες δεν μπορεί να δικαιολογήσει αφ'εαυτού μία επακόλουθη προσβολή του δικαιώματος περιουσίας του προσφεύγοντος.

Εν προκειμένω η Κυβέρνηση επικαλείται κατά τρόπο αφηρημένο και γενικό τα δημοσιονομικά συμφέροντα του Κράτους, χωρίς ωστόσο να παρέχει συγκεκριμένα και πρόσθετα στοιχεία ως προς τον αντίκτυπο που θα είχε στη δημοσιονομική ισορροπία του Κράτους μία απόφαση υπέρ των αξιώσεων ατόμων που θα βρίσκονταν στην ίδια θέση με τον προσφεύγοντα. Τούτο ισχύει ακόμα περισσότερο αφού η απόκλιση μεταξύ των προθεσμιών παραγραφής των αξιώσεων του Δημοσίου και του προσφεύγοντα, στα πλαίσια της παρούσας υπόθεσης, είναι σημαντική.

36. Συνεπώς, το Δικαστήριο διαπιστώνει την απουσία επαρκούς λόγου γενικού συμφέροντος για την εφαρμογή της διετούς προθεσμίας παραγραφής όσον αφορά τις αξιώσεις του προσφεύγοντα κατά του Δημοσίου. Επιπλέον, η ίδια διαπίστωση ισχύει και για την *dies a quo* βάσει της οποίας τα εθνικά δικαστήρια υπολόγισαν τους τόκους υπερημερίας επί του επιδικαστέου ποσού. Ειδικότερα, τα πολιτικά δικαστήρια συγκράτησαν την ημερομηνία κατά την οποία η αγωγή του προσφεύγοντος επιδόθηκε στο Δημόσιο, ενώ σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα, ο εργοδότης καθίσταται υπερήμερος και υποχρεούται να καταβάλει τόκους υπερημερίας από την ημέρα κατά την οποία τα σχετικά ποσά κατέστησαν απαιτητά (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 18). Ενόψει των ανωτέρω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι μόνη η αφηρημένη αναφορά στην ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των υποχρεώσεων του Δημοσίου δεν αρκεί για να καθοριστεί κατά προνομιακό για το Δημόσιο τρόπο η *dies a quo* για την καταβολή τόκων υπερημερίας επί του ποσού που οφείλεται σε έναν ιδιώτη ο οποίος εργάζεται στο δημόσιο δυνάμει σύμβασης ιδιωτικού δικαίου.

Κατά τα λοιπά, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ούτε η Κυβέρνηση ούτε ο Άρειος Πάγος, όταν αυτός κλήθηκε να αποφασίσει επί της συμβατότητας των επίδικων διατάξεων με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, δεν προέβαλαν καμία άλλη εύλογη και αντικειμενική αιτία που θα μπορούσε να αιτιολογήσει τον διαχωρισμό ως προς τις απαιτήσεις του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (πιο πάνω αναφερόμενη

απόφαση *Μειδάνης κατά Ελλάδας*, § 31, και, *mutatis mutandis*, *Λάρκος κατά Κύπρου*, [GC], αριθ. 29515/95, § 31, CEDH 1999-I).

37. Υπό το φως των ανωτέρω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η εφαρμογή από τα εθνικά δικαστήρια ειδικών διατάξεων που παρείχαν προνόμια στο Δημόσιο, προσέβαλε το δικαίωμα του προσφεύγοντος στο σεβασμό της περιουσίας του και διέρρηξε τη δίκαιη ισορροπία που πρέπει να τηρείται μεταξύ της προστασίας της περιουσίας και των επιταγών του γενικού συμφέροντος.

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

38. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται επιπλέον ότι παραβιάστηκε η αρχή της ισότητας των όπλων. Θεωρεί ότι κανένας σκοπός δημοσίου συμφέροντος δεν δικαιολογούσε την προνομιακή μεταχείριση του Δημοσίου σχετικά με τον ορισμό των προθεσμιών παραγραφής και την σημείο έναρξης υπολογισμού των τόκων υπερημερίας. Επικαλείται το άρθρο 1 § 6 της Σύμβασης, του οποίου τα εφαρμοστέα τμήματα έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)

Επί του παραδεκτού

39. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η αρχή της ισότητας των όπλων –ένα εκ των στοιχείων της ευρύτερης έννοιας της δίκαιης δίκης- απαιτεί να προσφέρεται σε κάθε διάδικο η δυνατότητα να παρουσιάσει την υπόθεσή του σε συνθήκες που δεν τον θέτουν σε σαφώς μειονεκτική θέση έναντι της αντίδικης πλευράς (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Πλατάκου κατά Ελλάδας*, αριθ. 38460/97, § 47, CEDH 2001-I).

40. Ωστόσο, εν προκειμένω, ο προσφεύγων μπόρεσε να παρουσιάσει δίχως εμπόδια όλα τα επιχειρήματα που έκρινε προσήκοντα για την υπεράσπιση των συμφερόντων του. Τα δικονομικά δικαιώματά του τηρήθηκαν στον ίδιο βαθμό με εκείνα της αντίδικης πλευράς και αποστερήθηκε κανενός δικονομικού

πλεονεκτήματος το οποίο μπορεί να απόλαυσε το τελευταίο. Πράγματι, οι ισχυρισμοί του προσφεύγοντος αφορούν αποκλειστικά την ουσία της διαφοράς και δεν μπορούν από τη φύση τους να θέσουν ζήτημα τήρησης της αρχής της ισότητας των όπλων.

41. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

42. Σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 41 της Σύμβασης:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

1. Υλική ζημία

43. Για υλική ζημία, ο προσφεύγων ζητά αφενός 8.120 ευρώ, που αντιστοιχούν στα χρηματικά ποσά που δεν του κατεβλήθησαν ως επίδομα υπηρεσίας στην αλλοδαπή για την περίοδο από 1η Ιουνίου έως 31η Δεκεμβρίου 1998, εξαιτίας της εφαρμογής της διετούς παραγραφής. Επιπλέον, ζητά την καταβολή τόκων υπερημερίας, υπολογιζόμενων από την ημέρα κατά την οποία οι εν λόγω προσαυξήσεις κατέστησαν απαιτητές. Προσκομίζοντας σχετικό πίνακα, με υπολογισμό των απαιτούμενων χρηματικών ποσών από την 1η Ιανουαρίου 1999 έως τις 31 Δεκεμβρίου 2001, αποτιμά τους εν λόγω τόκους υπερημερίας σε 28.351,47 ευρώ.

44. Η Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί τον τρόπο υπολογισμού που ακολούθησε ο προσφεύγων. Εντούτοις, αναφερόμενη στη νομολογία του Δικαστηρίου, σύμφωνα με την οποία το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 δεν εγγυάται σε όλες τις περιπτώσεις το δικαίωμα πλήρους αποζημίωσης, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο για υλική ζημία ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 5.000 ευρώ.

45. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι μία απόφαση που διαπιστώνει παραβίαση επιφέρει για το εναγόμενο Δημόσιο τη νομική υποχρέωση να θέσει τέλος στην παραβίαση και να εξαφανίσει τις συνέπειες αυτής ούτως ώστε να αποκατασταθεί, κατά το δυνατόν, η προτέρα κατάσταση (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδος* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], no. 31107/96, § 32, CEDH 2000-XI).

46. Στην επίδικη υπόθεση το Δικαστήριο έχει ήδη διαπιστώσει ότι ο προσφεύγων στερήθηκε των χρηματικών ποσών που αντιστοιχούσαν στις προσυμφωνηθείσες του επιδόματος υπηρεσίας στην αλλοδαπή για την περίοδο από 1η Ιουνίου μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1998 καθώς και τους τόκους υπερημερίας επί του ποσού που του επιδικάσθηκε από τα εθνικά δικαστήρια για την περίοδο από 1η Ιανουαρίου 1999 έως 21 Νοεμβρίου 2001. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η Κυβέρνηση δεν αμφισβητεί τον τρόπο υπολογισμού του προσφεύγοντος σχετικά με τα οφειλόμενα για την αιτία αυτή ποσά. Υπό αυτές τις συνθήκες, λαμβανομένων υπόψιν όλων των στοιχείων που έχει στην κατοχή του και αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, όπως προστάζει το άρθρο 41 της Σύμβασης, του επιδικάζει 35.000 ευρώ για υλική ζημία.

2. Ηθική βλάβη

47. Ο προσφεύγων αξιώνει επιπλέον 30.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

48. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι μία διαπίστωση της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για ηθική βλάβη.

49. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η ηθική βλάβη επανορθώθηκε επαρκώς από τη διαπίστωση περί παραβίασης της παρούσας απόφασης.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

50. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 30.000 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και για εκείνα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο ή απόδειξη αμοιβής.

51. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε ενώπιον του Δικαστηρίου τα αναγκαία δικαιολογητικά προς απόδειξη των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης.

52. Σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], § 54).

53. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος ως προς τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Πρέπει επομένως να απορριφθεί το αίτημά του.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

54. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από το δικαίωμα του προσφεύγοντος για σεβασμό της περιουσίας του και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1.

3. *Αποφαίνεται* ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης συνιστά εν προκειμένω μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για οποιαδήποτε ηθική βλάβη μπορεί να υπέστη ο προσφεύγων.

4. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 35.000 (τριάντα πέντε χιλιάδες) ευρώ για υλική ζημία,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το

επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

5. Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 25 Ιουνίου 2009 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

(υπογραφή)

(υπογραφή)

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Nina VAJIC

Γραμματέας

Πρόεδρος